

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

התובעת:

א.ס

ע"י ב"כ עו"ד רפי שדמי

נגד

הנתבע:

נ.ס

ע"י ב"כ עו"ד ליאן וקהת

פסק דין

- 1
2 עניינו של פסק הדין, הוא הכרעה בתובענה שהגישה התובעת, לאיזון משאבים בחברה של בעלה
3 הנתבע, וכן בחברה נוספת הרשומה ע"ש בנה.
4
5 **הרקע ותמצית הטענות:**
6
7 1. הצדדים נישאו זה לזה ב- 15.01.74. נישואי הצדדים נקלעו למשבר מתמשך, ובאוגוסט
8 2007, עזב הנתבע את דירת הצדדים, לטענת התובעת, "לטובת מאהבת שלו".
9
10 2. לטענת התובעת, לבני הזוג נולדו 5 ילדים במהלך נישואיהם, אותם גידלה התובעת
11 במסירות, ואפשרה לנתבע, לנהל את עסקיו.
12
13 3. עוד טענה התובעת, כי הצדדים מנהלים הליכי גירושין מזה כ-12 שנה, וגם תביעות הנוגעות
14 לרכוש.
15
16 4. ב- 4.4.12 חתמו הצדדים על הסכם ממון שקיבל תוקף של פסק דין חלקי, שעסק באיזון
17 המשאבים בין הצדדים, נקבע כי על הנתבע לשלם לתובעת סך של 185,000 ₪ בגין כלל
18 הזכויות הכספיות של הצדדים, וכן נקבעה חלוקת נכסי הנדל"ן בין הצדדים.
19
20 5. לטענת התובעת, בכל ההליכים שהתקיימו בין הצדדים, דובר והוסכם, כי התובעת הינה
21 בעלת מחצית הזכויות בחברה לרבות בכל הכספים שהחברה הרוויחה, והייתה זו רק שאלה
22 של זמן, מתי יעביר הנתבע ע"ש התובעת, את מחצית המניות שלו ואת מחצית זכויותיו
23 בחברה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1
- 2 .6 לטענתה של התובעת, היא העדיפה לעכב ההליך בעניין החברה "בתקווה שהנתבע ישלם
- 3 לה פיצוי ראוי כפי שקבע בית הדין, ואולם הוא מסרב ומעלה טענות סרק מקוממות,
- 4 והתובעת החליטה שלא להמתין עם הגשת הבקשה".
- 5
- 6 .7 התובעת הצהירה, כי ידוע לה שהנתבע הקים חברות-בת, ע"ש הבן, וגם מחברה זו טענה, כי
- 7 היא זכאית למחצית הזכויות.
- 8
- 9 .8 עוד טענה התובעת, כי הנתבע משלם לה מזונות לפי פסקי דין שניתנו, ובשל בגידתו בתובעת,
- 10 חויב לשלם לה גם פיצוי כספי בסכום הולם כתנאי לסידור הגט, והעניין תלוי ועומד בבית
- 11 הדין הרבני הגדול.
- 12
- 13 .9 התובעת עתרה לחייב הנתבע להעביר את מחצית הזכויות בחברה של הנתבע ובחברה
- 14 הרשומה ע"ש הבן על שמה, וכי היא זכאית למחצית שווי החברה ומחצית מרווחיה מאז
- 15 עזיבת הנתבע, ולקבוע, כי הינה זכאית לקבל מחצית מתמורת מכר כלי הרכב של הנתבע או
- 16 של החברה ומחצית רווחי החברות.
- 17
- 18 .10 מנגד, כפר הנתבע בכתב הגנתו, בטענות התובעת בתביעתה.
- 19
- 20 .11 לטענת הנתבע, תביעה זו הינה מערכת נוספת במערכת הלחצים והסחיטה האינטנסיבית
- 21 המופעלת כלפיו ע"י התובעת. לטענת הנתבע, מזה כ- 19 שנים מנסה הנתבע בכל דרך לקנות
- 22 את חירותו, ואילו התובעת ממשיכה לעגן אותו.
- 23
- 24 .12 הנתבע טען, כי לתובעת עמדו כל האמצעים לפרק את השיתוף בחברה שבבעלותו, אולם תוך
- 25 ניסיון "להינות מכל העולמות" החליטה התובעת להימנע מפירוק השיתוף בחברה.
- 26
- 27 .13 הנתבע, לטענתו הוא אדם חולה בן 66, אשר במשך שנים משווע לפרוש מעבודתו ולעת זקנה
- 28 לנוח מעט, "אולם נאלץ להמשיך לעבוד ולהפעיל את החברה על מנת להמשיך ולשלם
- 29 את מזונותיה של התובעת".
- 30

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

14. עוד טען הנתבע, כי טענות התובעת, כי העדיפה לעכב את פירוק השיתוף בתקווה שהנתבע ישלם לה פיצוי, הן שקריות, המדובר הוא בשיהוי מכוון "שנועד לזגזג בין הערכאות...".
15. הנתבע הוסיף וטען, כי התובעת מנסה לעטות מטעה של "מסכנות" בשעה שתקבל לידה רכוש במסגרת איזון המשאבים, ואף ירושה גדולה שעומדת לזכותה.
16. לטענת הנתבע, בין הצדדים התנהלו הליכים רבים, לפני הגשת התובענה הנוכחית סיומם של ההליכים האלה היו במסגרת פסק דין מיום 3.12.09 ובהמשך במסגרת פסק דין בתביעה להליכי ביצוע שהגיש הנתבע כנגד התובעת וכן במסגרת הסכם בדבר חלוקת הרכוש המשותף מיום 4.4.12.
17. הנתבע הוסיף וטען, כי החברה (להלן: "החברה"), היא חברה שהוקמה ע"י הנתבע בשנת 1996. המדובר הוא בחברה שעיסוקה הוא הנתבע הוסיף, כי עקב מצבו הבריאותי וגילו הוא עותר למכירת החברה לצד ג' לכל המרבה במחיר, באמצעות כונס נכסים.
18. לטענת הנתבע – מאז מועד הקרע בין הצדדים, מאחד הנתבע את כל הכנסותיו בחברה לטובת מזונות התובעת.
19. לטענתו של הנתבע החל משנת 2012, הוא משך סכום קבוע של 14,000 ₪ נטו בחודש, והחלק הארי משולם כמזונות לתובעת שעומדים על סך של כ- 9,000 ₪.
19. עוד טען הנתבע, כי למעט התקופה מ- 7/2008 – 5/2012, הוא לא משך כל דיווידנדים מן החברה, משיכה זו של רווחים כדיווידנד ולא כמשכורת, נעשתה בשל תאונת עבודה שעבר הנתבע, בגינה היה הנתבע בלתי כשיר לעבודה, והלכה למעשה במשך 48 חודשים, לא קיבל הנתבע משכורת מן החברה. הנתבע הוסיף וטען, כי פסיקת המזונות הגבוהה הובילה למצב אבסורדי בו החזקת החברה לא הייתה כדאית עבור הנתבע; אך הנתבע המשיך להתנהל עם החברה ולא תבע את פירוקה, מאחר שהאמין שההליכים המשפטיים, כמו גם תשלומי המזונות הגבוהים, עתידים להגיע לסיומם עם סיום הנישואין.
20. הנתבע טען, כי לא הייתה כל הסכמה בין הצדדים בנוגע לחברה, התובעת השתתתה עם הגשת תביעתה, ואין לטענתה של התובעת על מה לסמוך שהיא זכאית למחצית השווי נכון למועד של אוגוסט 2007, הנתבע טען עוד, כי אין ליתן בידי התובעת מחצית המניות, ואם

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

1 יחליט בית המשפט, כי יש לתת לתובעת את שווי החברה נכון למועד הקרע בין הצדדים, כי
 2 אז יש להפחית משווי זה את מזונותיה.
 3
 4 21. הנתבע הכחיש כי החברה של הבן היא שלו.

5
 6 22. המשך סקירת הרקע וטענות הצדדים, אסקור את ההליכים הקודמים שהתקיימו בין בני
 7 הזוג הניצב בפניי (ההליכים הקודמים התקיימו בפני מותב אחר).
 8

סקירת ההליכים הקודמים

9
 10
 11 23. במערכת רשומים 23 (!) תיקים קשורים לבני הזוג הניצבים בפניי. אכן, גם צדדים אלה
 12 "נופלים" אפוא בסטטיסטיקה, במסגרת אותם צדדים רפטיביים, החוזרים ופוקדים את
 13 שערי בית המשפט, חדשות לבקרים.

14
 15 24. להלן אפרט אפוא ההליכים הקודמים:
 16

17 24.1 ביום 3.12.2009 ניתן פסק דין חלקי בתמ"ש 76165/98 ותמ"ש 76164/98 ע"י כבוד
 18 השופט נפתלי שילה, ובו נקבע כך:
 19

- 20 "1. מוצהר בזאת כי שני הצדדים הם בעלים בחלקים שווים של מכלול
 21 הזכויות שצברו הצדדים מיום נישואיהם ועד היום הקובע שהוא
 22 1.9.07. הצהרה זו אינה מתייחסת לחברה אשר לגביה ימשיך
 23 ההליך בבית המשפט.
 24 2. ב"כ התובעת יגיש פסיקתא לחתימה לאחר שתתקבל תגובת הצד
 25 שכנגד.
 26 3. ...
 27 4. בשלב זה לא נקבע מועד להמשך דיון, ומי מהצדדים רשאי לעתור
 28 להמשך הדיון במידה והצדדים לא יגיעו לפתרון יתרת הסכסוך
 29 שנתרה".
 30

31 24.2 ב- 24.2.2010 נחתמה פסיקתא.
 32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 24.3 ביום 4.4.12 ניתן פסק דין, במסגרת תמ"ש 4304-04-12 ובו בעצם נחתם הסכם המחלק את הזכויות והנכסים בין הצדדים. וכך הזכויות בדירה ברחוב ... בת"א הועברו לידי התובעת, הזכויות בדירה ברחוב בת"א הועברו לידי הנתבע, הזכויות בחנות בתחנה המרכזית החדשה, ברחוב ...ת"א, הועברו לידי הנתבע. כל אחד מהצדדים נשאר הבעלים של זכויות במגרש ב..., הנתבע הפקיד במעמד ההסכם, בנוסף בידי התובעת שיק על סך 185,000 ₪ "לאיזון מלא של כל נכסי הנדל"ן, הכספים והזכויות הכספיות, לרבות זכויות סוציאליות, פנסיה, ביטוחי חיים, חשבונות בנק, קופ"ג וקה"ל, הרשומים ע"ש מי מבני הזוג, כפי ערכם ב"מועד הקובע" (שהוא 1.9.07) דהיינו, כל האזונים הכספיים, למעט החברה, וכלי הרכב שלה, כאמור בסעיף 8 להלן.
- 24.4 ביום 17.10.13 נדחתה תביעת הנתבע לביטול המזונות עקב העובדה שהנתבעת לא חויבה להתגרש אך נקבע "מצווה להתגרש" (תמ"ש 4080-04-13).
- 24.5 בין הצדדים תלויה ועומדת תביעת נזיקין של הנתבע כנגד התובעת בגין סרבנות גט (תמ"ש 6263-06-17) – תובענה זו קבועה להוכחות ב- 12.06.18.
- 24.6 מלבד כל אלה מתדיינים הצדדים בבית הדין הרבני, כאשר מלכתחילה הייתה זו התובעת שהגישה תביעה לגירושין, אח"כ שינתה טעמה, סירבה להתגרש וטענה לשלום בית, וככל הנראה, תלוי ועומד בין הצדדים ערעור לבית הדין הרבני הגדול.
- 24.7 לא מניתי את ריבוי צווי ההגנה שהיו בין הצדדים והערעורים לבית המשפט המחוזי.
- דיון**
- כללי**
25. נוכח מועד נישואיהם של הצדדים, המשטר הרכושי החל על נישואיהם הוא המשטר של שיתוף רכושי דחוי, כאן שחל עליהם חוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג-1973.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 אולם ביה"ד סבר שיש להמליץ הרי שהמלצה זו ביה"ד הכפיף
 2 לכך שהיא תקבל פיצוי הולם, וכבר ראינו מקרה כזה בתיקי
 3 כרמי נ' כרמי... והוא קבע שהאישה תמשיך לקבל מזונותיה כל
 4 ימי חייה.
 5 מצופה היה שהבעל שבגד, מרד ונטש, יציע מיוזמתו לאישה
 6 זאת, בטחון כלכלי וחלוקה ברכוש, דהיינו מחצית החברה, חברה
 7 זו הורתה ופעילותה הוברתה ע"י הבעל לאחר מועד הקרע, אחרי
 8 אוגוסט 2007 כאשר הבעל פתח חברה תאומה זהה ע"ש הבן
 9 ד. אשר אליה העביר את הפעילות".
 10 מעבר לכך, ה... ששימשו את (ה)חברה, נרשמו ע"ש אחות
 11 התובע ואחיינו, וזאת כמעשה של הברחת רכוש או מטעמים
 12 פסיקליים נרשמו ע"ש ד.ח. (אחותו) נ.ח. (הבן שלה) גם בהם יש
 13 לנתבעת זכות למחצית. הנתבע אף מכר מנוף גדול וששלל לעצמו
 14 את הכסף".
 15
 16 היינו התובעת סבורה, כי מידת היותו של הפיצוי "הולם" תקבע על פי שווי החברה
 17 שאת מניותיה מחזיק הנתבע... ואכן בסעיף 23 הצהירה התובעת:
 18
 19 "פרנסת המשפחה נסמכה על החברה, שבשליטת הבעל, וכך שפרנסתה של
 20 האישה תלויה בבעל, ובתקופת החיים המשותפים כל הוצאות המחייה
 21 מומנו ע"י הבעל במזומן, לחו"ל, והאישה חיה ברווחה כלכלית, לרשותה
 22 עמד רכב, נסיעות לחו"ל וחיי מותרות".
 23
 24 התובענה הנוכחית הוגשה כחלוף 7 שנים מיום מתן פסק הדין לאיזון משאבים, ככל 29.3
 25 הנראה חששה התובעת מהתיישנות. כזכור, פסק הדין (החלקי) ניתן ב- 3.12.09
 26 והתביעה הנוכחית הוגשה ב- 3.12.16.
 27
 28 הנתבע הפנה אותי בסיכומיו לפרוטוקול הדיון בתמ"ש 76164/98 שהתקיים ביום 29.4
 29 בפני כבוד השופט גייפמן, ושם אמר ב"כ הנתבע (בעמוד 66 לפרוטוקול
 30 מול שורות 9-11):
 31
 32 "אין הסכמה שהמניות בחברה הם בבעלות משותפת. יחד עם זאת, אנחנו
 33 מוכנים למכור את החברה ולחלק את הפדיון בחלקים שווים".
 34

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 כלומר, כבר אז היה מוכן הנתבע לחלוק עם התובעת את החברה, ע"י מכירתה
2 וחלוקת הפדיון. לטענתו סירובה של התובעת "לחלוק" עמו את החברה מצביע על
3 שיהוי מצידה.
4
- 5 התובעת אף היא טענה, כי הנתבע אשר בשיהוי מצדו עקב אי המשך הדיון באיזון המשאבים
6 בחברה, ו/או הגשת תביעה מצדו. בחינת התשתית הראייתית מראה, כי אכן יש לא מעט
7 צדק גם בטענות אלה ולהלן אפרטן:
8
- 9 30.1 כזכור בתביעות הרכוש (תמ"ש 76164/98) ניתן פסק דין חלקי, וכך נקבע בסעיף 4
10 של פסק הדין החלקי:
11
12 **"בשלב זה, לא נקבע מועד להמשך דיון, ומי מהצדדים רשאי לעתור להמשך**
13 **הדיון, במידה והצדדים לא יגיעו לפתרון יתרת הסכסוך שנותרה".**
14
- 15 לכאורה לפחות, נראית טענתה של התובעת מוצדקת, כי הנתבע נמנע מהגשת
16 תובענה מצידה, כיוון שהיה בעל השליטה בחברה, ונהנה מפירוותיה, וכפי שעלה
17 מחוות דעת השמאי, גם משך רווחים מן החברה ולא רק שכר.
18
- 19 30.2 בחקירתו הנגדית, לא נתן הנתבע תשובה ברורה, מדוע לא הגיש תביעה מצדו, או
20 מדוע לא ביקש להמשיך הדיון בתובענה הרכושית. וכך ענה בצורה לא ברורה בעמוד
21 27 לפרוטוקול שורות 22 – 29:
22
23 **"...התחלנו עם האיזונים, אם זה מגרש, דירה וכל הדברים מסביב, התחלנו**
24 **עם זה. התחלנו עם כל הדברים האלה, עד שזה נמשך אתה והסכימה פה**
25 **ושם, לא יודע באיזה שנה זה היה. עשינו את האיזון. עשינו את האיזונים,**
26 **אחרי זה ניסינו את האיזונים של החברה לגמור והיא לא הסכימה בשום**
27 **אופן, ש.דיבר עם עו"ד שלה ולא הסכימה. אמרנו אולי נגמור את העניינים**
28 **בבית דין הרבני, בתחילת השבוע אמר לוחץ לי יד ובא לקחת את הגט, אבל**
29 **עוד פעם זה התפוצץ וזה, ואז הלכנו לדברים האלה. היינו אצל ... מהבית**
30 **דין רבני בת"א, עשה הסכם לגבי הגירושין והכל, הסכמתי והיא לא, גם לגבי**
31 **החברה והכל...".**
32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 30.3 התובעת טענה בחקירתה הנגדית, שהיא לא "חיכתה" עם הגשת התביעה, אך חיכתה
2 שיהיה איזון וכך אמרה בעמוד 18 לפרוטוקול אמרה דברים שלא נסתרו:
3
4 "לא חיכיתי, הוא לא עשה את זה, היה לו טוב לקבל את כל הרווחים, ואני
5 מקבלת את המזונות העלובים, הוא חי ברמה גבוהה...".
6
7 הנה, כי כן אין אחד מהצדדים אשר ביקש להמשיך הדיון בתביעות הרכושיות. היינו אם היה
8 "שיהוי", חטא זה אינו רובץ רק לפתחו של אחד הצדדים. מן הראוי להזכיר בהקשר זה את
9 האמור בסעיף 4 לפסק הדין החלקי (בתמ"ש 76164/98) " ... מי מהצדדים רשאי לעתור
10 להמשך הדיון" – היינו הרשות נתונה הייתה לכל אחד מהצדדים לבקש את המשכו של הדיון,
11 ואיש מהם לא עשה כן.
12
13 וכדי להסיר אבן נגף מדרכי, אומר מיד, כי אין כל בסיס שבדין לטענת הנתבע, שמחמת
14 השיהוי, לכאורה, שנקטה בו התובעת, האיזון בשווי החברה צריך להעשות על פי יום הגשת
15 התביעה (ינואר 2016) ולא על פי "היום הקובע", להלן אפרט טעמי:
16
17 32.1 כזכור, בתביעות הרכושיות, קבעו הצדדים את "היום הקובע" (או "יום הקרע")
18 לתאריך 1.9.2007.
19
20 (ראה פסק הדין החלקי בתמ"ש 76164/98 + תמ"ש 76165/98 מיום 3.12.2009).
21
22 וכידוע איזון משאבים נעשה מיום הנישואין ועד ל"יום הקובע" על פי הוראות סעיף
23 5(א)(א) לחוק יחסי ממון בין בני זוג תשל"ג – 1973.
24
25 32.2 הצדדים ממילא חיים בנפרד מאז 2007, וגם בלא ההסכמה האמורה לעיל, הרי מועד
26 פרידתו היה נקבע להיות "היום הקובע".
27
28 32.3 בדיון המקדמי שהתקיים בתובענה זו, ביום 17.02.2016, ניתנה החלטת המותב
29 הקודם שדן בתיק, בזו הלשון:
30
31
32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

"החלטה"

1. אין מחלוקת כי החברה היא נכס משותף אשר יש לו לאזנו בין הצדדים.
2. לצורך הערכת שווי החברה נכון ליום הקובע שהוא חודש אוגוסט 2007 אני ממנה בזאת את רו"ח יניב בוכניק אשר יבצע את הערכת השווי.
3. הצדדים יעבירו לו בתוך 15 יום את כל המסמכים הרלבנטיים לטענתם לצורך הערכת השווי.
- ...
6. המומחה יעריך את שווי החברה נכון לחודש אוגוסט 2007 ויבצע שיערוך הכולל ריבית והצמדה כחוק מהיום הקובע ועד ליום מתן חוות הדעת".

יצוין, כי אומנם נכתב, כי היום הקובע הוא "אוגוסט 2007" אך אין הבדל בעל משמעות בין אוגוסט (31.8) לבין 1.9.07 כפי שנקבע מקודם.

המסקנה – היום הקובע כבר נקבע.

32.4 אפילו היה מבסס הנתבע את טענתו, כי התובעת היא זו שגרמה לכאורה לשיהוי, בהתמשכות הדיון בתיק, גם אז אין כל בסיס, בחוק או בפסיקה לדחיית היום הקובע, מיום הקובע שבין הצדדים, למועד מאוחר יותר, כפי שנטען בסיכומי הנתבע (מועד הגשת התביעה).

בתימוכין לאמור, אצטט מספרו של פרופסור שחר ליפשיץ "השיתוף הזוגי" בהוצאת אוניברסיטת בר אילן, עמוד 163:

"הארכה של תקופת ההמתנה"

המחוקק יצר מסלולי קיצור לתקופת ההמתנה, אך הוא לא אפשר מסלולים להארכתה של תקופה זו בכלל, אני מסכים לרעיון שבחלופ זמן מסוים, ההחלטה לסיים את הקשר הזוגי, חייבת להיות נתונה לצד המבקש להתגרש, ואין להעניק לגוף חיצוני, ואפילו לבית המשפט זכות וטו על החלטה זו. עם זאת, אני מצר על כך שהתיקון לחוק לא העניק לבתי המשפט, שיקול דעת להאריך בכל זאת את תקופת ההמתנה, לזמן מוגבל שייקבע בחוק, כדי למצות את הסיכויים לשלום הבית במקרים הנדירים

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 שבהם יתרשם בית המשפט שעדיין נותר סיכוי כזה לאחר תומה של שנת
2 ההשהיה...".
- 3
- 4 32.5 האסמכתא, עליה נשען הנתבע בסיכומיו לעניין שיהוי (ע"א 167/51 ברסקי נ' סגל
5 פ"ד ט' 19), בכל הכבוד, אינה ממין העניין כיוון שאינה עוסקת באיזון משאבים. כך
6 גם תמ"ש (ת"א) 33951/08 ו.צ. נ' נ.מ גם בעניין זה לא נתקבלה טענת השיהוי
7 כסיבה ל"שינויי" (למעשה לדחיית) היום הקובע.
- 8
- 9 משנה תוקף יש לדברים אלה כאשר, וכאמור לעיל קבעתי שאם בכלל היה שינוי, כי
10 אז שני הצדדים "לוקים" בשיהוי, למרות שהתרשמתי שהצדדים המשיכו להתדיין
11 בכל הערכאות, וגם ניסו להגיע לפשרות אך ללא הועיל.
- 12
- 13 32.6 המסקנה העולה מן המקובץ – איזון המשאבים צריך להיעשות, בין יום הנישואין,
14 ליום הקובע, היינו 1.9.2007.
- 15
- 16 האם נגרם נזק לנתבע עקב קביעת "היום הקובע" ?
- 17
- 18 33. אין בידי גם לקבל את טענת הנתבע בסיכומיו, כי עקב השיהוי, שלכאור ה נקטה בו התובעת
19 נגרם לנתבע נזק עצום, וכך אם פירוק החברה היה מתבצע בסמוך למועד הקרע, או מיד לאחר
20 איזון המשאבים הכספים, היו מבוטלים תשלומי המזונות.
- 21
- 22 טענה זו, בכל הכבוד אינה נכונה ולהלן אפרט:
- 23
- 24 33.1 בסעיף 10 להחלטת המותב הקודם מיום 17.02.2016 נקבע:
- 25
- 26 "מובהר כי אין כל קשר בין העובדה שהנתבע שילם ומשלם מזונות לבין
27 העובדה כי התובעת זכאית מכוח חוק יחסי ממון למחצית משווי החברה".
- 28
- 29 33.2 אומנם בפסק הדין שנתן המותב הקודם בתמ"ש 4080-04-13 נקבע, כי "ייתכן כי ככל
30 שמי מהצדדים ייזום הליך של פירוק השיתוף בחברה, וככל שהאישה תקבל סכום משמעותי, יהווה
31 הדבר עילה לביטול או להפחתת המזונות. ואולם בשלב זה, כשהאיש מתפרנס מהחברה והאישה לא
32 מקבלת דבר מעסק זה, לא קיים מרכיב "רכושי" שיכול להעניק "פיצוי ותחליף למרכיב המזונות".

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 – אך אין בדברים אלה כל סתירה. מה מנע מן הנתבע לדרוש את איזון המשאבים
2 מאז 2007 ועד היום ? יכול היה הנתבע לעשות כן אך בחר שלא לעשות כן.
3
4 אם כן, העובדה שהנתבע שילם לטענתו מזונות לתובעת בהיקף של כ- 950,000 ₪ אין
5 בה כדי להעלות או להוריד לעניין איזון המשאבים.
6
7 זאת ועוד: כעולה מחוות דעתו של מומחה בית המשפט (ראה עמוד 14 לפרוטוקול) 33.3
8 הוכח שהנתבע משך דיוידנדים מהחברה בשנים 2008 ו-2010. הסכומים המסתכמים
9 בקירוב לסכום המזונות. אם כן, אם הייתה משיכת רווחים בנוסף לשכר של הנתבע,
10 מן הסתם לא נגרם לו כל נזק.
11
12 34. המסקנה מכל האמור לעיל, היום הקובע הוא 1.9.2007, ועל פיו יש להעריך את שווי
13 החברה.
14
15 35. כבר אמרתי שעל פי חוק יחסי ממון תש"ג 1973, אין אפשרות לקבוע שאיזון המשאבים
16 ייעשה מאוחר ליום הקובע, נראה שגם הפסיקה קבעה כך.
17
18 36. להלן אסקור הפסיקה:
19
20 36.1 פסק הדין המוביל בסוגיה זו הוא ע"א 803/00 שטיינמץ נ' שטיינמץ (4.12.2011)
21 (פורסם במאגר "נבו") בו נדחה ערעור על בית המשפט המחוזי בבאר שבע בו הוערכה
22 שווי חברה בבעלות הנתבע 6.5 שנים לאחר שהצדדים התגרשו, לפי שווי החברה ליום
23 הגירושין, וכך נקבע מפי כבוד השופט א' לוי:
24
25 "... אקדים ואומר, כי לא מצאתי פסול בהנמקתה זו של הערכאה הראשונה,
26 כפי שגם לא מצאתי פגם בהחלטה לשערך את שוויים של חלק מהנכסים
27 ליום הגירושין ולהוסיף להם הפרשי הצמדה וריבית. טענתו של המערער
28 כאילו לפתחה של המשיבה, רובץ האשם לשיהוי בהליכים, ולו נהגה אחרת,
29 הייתה מבוצעת חלוקת הרכוש זה מכבר, ובדרך זו היה נחסך מבעלי הדין
30 הפיחות שחל בשוויים של חלק מהנכסים, היא טענה שאינה יכולה לעמוד
31 במבחן הביקורת. כוונת הדברים לכך, שמתוך פסק דינו של בית המשפט
32 המחוזי עולה, ששוב אין אותה "חלוקה מוקדמת" נמנעה בעיקר משום
33 שהתמונה אשר ביקש המערער להציג בתחילתם של ההליכים ביחס להיקף

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

1 נכסיהם של בני הזוג חלקו בהם ושווים, נועדה לקפח את המשיבה. מכאן,
2 שרק לאחר שטענותיהם של בעלי הדין נדונו והוכרעו לגופן ובצורה פרטנית,
3 יכול היה בית המשפט, וממילא המשיכה, לדעת מהם הסכומים להם הייתה
4 זכאית, ואין ספק שתוצאה זו שונה במידה ניכרת מזו שאליה חתם ואותה
5 הציג המערער בתחילת הדרך".
6

7 גם פסיקת בתי המשפט למשפחה מקבלת את העמדה, שהערכת השווי צריכה
8 להיעשות על פי היום הקובע, וכי יכול (וכך צריך) שיהיה במועד מוקדם לעשות
9 חשבון האיזון.
10

11 ראה למשל: תמ"ש (י-ם) 6840/07 א.ח. נ' י.ח. (20.4.12) (פורסם במאגר "נבו");
12 תמ"ש (י-ם) 16284-05 ג.י. נ' כ.י. (11.11.13) (פורסם במאגר נבו).
13

14 37. המסקנה: אין ממש בטיעון הנתבע כי כביכול נגרם לו נזק עקב קביעת היום הקובע, ומכל
15 מקום
16 אפילו היה הדבר נכון אין בכך כדי לשנות את היום הקובע ואני דוחה טיעון זה.
17

הנכסים שאיזונים נדרש:

18
19
20 38. עיון בכתב התביעה מראה כי התובעת מבקשת לאזן שני נכסים: שווי החברה על כלי הרכב
21 שבה (למעשה היא מבקשת בנוסף מחצית ממניות החברה אך לא ניתן לבקש את שני הסעדים
22 בו זמנית. עוד ובנוסף מבקשת התובעת לאזן גם את שווי החברה שלטענתה הנתבע הקים על
23 שם בנם של הצדדים דורון סופר (להלן: "חברת הבן")
24

25 39. כדי להסיר אבן נגף מדרכי אומר שהסעד המבוקש באשר לחברת הבן אינו יכול להתקבל.
26 להלן אמנה את טעמי לכך:
27

28 39.1 חברת הבן לא צורפה כנתבע בתיק ולא ניתנה לחברת הבן או לבן עצמו כל הזדמנות
29 להתגונן. טעם זה מספיק כדי לדחות את הסעד המבוקש לא יתכן ליתן סעד כנגד צד
30 ג' שלא הייתה לו כל הזדמנות להתגונן בתביעה. הטעם הפשוט לכך הוא העיקרון
31 היסודי בדיני המשפט "ישמע האידך גיסא".
32

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 39.2 יצוין כי לתובעת ניתנה הזדמנות לבקש ולצרף את חברת הבן והיא לא עשתה כן.
1
2 בבקשה מס' 6 ביקשה התובעת כי המומחה יישום גם את חברת הבן וניתנה החלטה
3 על ידי המותב הקודם ביום 27.9.16 כי עליה לבקש לצרף את חברת הבן קודם
4 שעותרת כי חברת הבן תוערך. לא הוגשה כל בקשה כזאת.
5
- 39.3 טענתה של התובעת בסעיף 66 לתצהיר עדותה הראשית איננה נכונה. לא הוגשה
6 מטעמה בקשה לצרף את הבן דורון בניגוד למה שהיא טוענת ולפיכך תמיהתה מדוע
7 לא צורף הבן דורון היא היתממות גרידא ואין לה כל בסיס. אציין כי עברתי על כל
8 הבקשות שנסרקו במערכת הן בפני המותב הקודם והן בפני ולא הוגשה כל בקשה
9 לצרף את הבן דורון או את חברת הבן כצד להליך.
10
11
- 39.4 בדיקת התשתית הראייתית שהונחה לפני מצביעה על כך שלא היה שמץ ראיה כי
12 הנתבע ביצע פעולות אסורות או שהחברה הוקמה בשנת 2011 "באופן פיקטיבי" כדי
13 להבריא את ריווחי החברה ובמובן זה אני מקבלת את הנתען בסעיף 36 לסיכומי
14 הנתבע.
15
16
- 39.5 יתירה מזאת, הוכח כי לתובעת יש סכסוך אישי עם הבן ועל כך העיד הנתבע
17 ראה סעיף 67 לתצהיר עדותו הראשית של הנתבע וכן תשובתה של התובעת בעמוד 19
18 לפרוטוקול בה אישרה כי הוצא נגדה צו הגנה לשלושה חודשים ע"י אשת הבן ר'
19 גם עמוד 18 ש' 29 לפרוטוקול.
20 אציין כי התובעת הכחישה את עצם הסכסוך אך הודתה כי הוצא נגדה צו הגנה
21 לשלושה חודשים ולהלן אצטט תשובותיה בעמוד 18 לפרוטוקול:
22
23
24 "ש.נכון שאת מסוכסכת עם ד. ואשתו באופן מאוד רציני ?
25 ת. לא, לא מסוכסכת. כל הסיפור הזה זה עלילה של בעלי. ד. לא היה
26 נשוי וביקש מהחברה של ד. שהיא תלך למשטרה ותתלונן וכל זה עלילה,
27 אני לא אישה של ריבים וקללות, אין אצלי דבר כזה, זה לא הלקסיקון
28 שלי, זה הכל עלילה, ולמה? ד. היה אמור להתחתן ובעלי רצה להביא
29 את הפילגש, ובעקבות התלונה הזו נתנו לי צו הרחקה של 3 חודשים ולא באתי
30 לחתונה, והפילגש והבת שלה באו לחתונה של הבן שלי.
31 ש. נכון שעד היום את לא בשום קשר עם ד. ?
32 ת. הוא לא היה בסדר איתי בכלל. אני מבחינתי, הוא לא היה בשבילי בן, בן
33 לא עושה מה שעשה. אני יודע שכל זה בהשפעה של האבא, אבל בכל זאת, אתה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 בן ולא צריך לעשות דברים כאלה".
- 2
- 3 39.6 בשולי הדברים אציין כי צודק הנתבע בסעיף 39 לסיכומיו. הוכח לפני שהנתבע
- 4 מעסיק
- 5 את ילדיהם של הצדדים ואין בכך כל מאום בכדי לגרום להברחת רכוש.
- 6
- 7 39.7 עוד אוסיף ואומר כי למעשה הרי התביעה שלפני היא המשכה של התובענה הקודמת
- 8 וכזכור בתובענה הקודמת כלל נזכרה חברת הבן. לו היו הדברים מתנהלים כסדר
- 9 היינו אחד מהצדדים היה מבקש להמשיך הדיון בתובענה הקודמת בה ניתן כזכור
- 10 רק פסק דין חלקי כי אז אי אפשר היה להידרש כלל לחברת הבן.
- 11
- 12 40. מכאן אפוא שאת הנכסים אשר צריך לאזן אחרי פסק הדין הקודם הם שווי החברה ונכסיה.
- 13 בדיוק בנושא זה עוסקת חוות הדעת ומכאן אפוא אעבור לניתוח חוות הדעת.
- 14
- 15 **חוות הדעת:**
- 16
- 17 41. אקדים ואומר כי אין בידי לקבל האמור בסעיף 47 לסיכומי הנתבע. אם הבנתי נכון את
- 18 הטיעון
- 19 הרי בסעיף זה "מתווכח" הנתבע בסיכומיו עם שיטת החישוב בבסיס חוות הדעת (כזכור
- 20 המומחה נקט בשיטת תחשיב של תזרים מזומנים (DCF)). ראה האמור בעמוד 12 לחוות
- 21 דעת של המומחה.
- 22 להלן אפרט טעמי:
- 23
- 24 41.1 הנתבע בסיכומיו מנסה לטעון כי היה צריך לנקוט שיטה לפיה תחשוב פרמיית הגודל
- 25 במודל CAMP. המומחה נקט והוא מסביר את הדברים בחוות דעתו בשיטת היוון
- 26 תזרים מזומנים (DCF). המומחה נשאל על כך בחקירתו הנגדית וכך ענה בעמוד 11
- 27 לפרוטוקול:
- 28
- 29 "ש. שואלת אותך בתור מומחה בית משפט, בתור מומחה שעוסק בהערכות שווי,
- 30 כשאתה מוסיף תזרים מזומנים עתידי..
- 31 ת. התזרים שמחושב ל-2007 גם הוא בערכים נומינליים בערכי 2007. כל התחזית
- 32 העתידית כולה בערכים נומינליים ל-2007. אם מומחה מטעמך אמר לך אחרת,

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

1 הוא הטעה אותך...".

2
3 41.2 באת כוח הנתבע ניסתה להציג למומחה בחקירתה הנגדית שיטת חישוב אחרת
4 אמנם המומחה עמד על דעתו שהשיטה בה נקט בחוות דעתו היא הנכונה. עוד
5 ניסתה ב"כ הנתבע להראות שכביכול בשיטת החישוב בה נקט המומחה, הוא לא
6 הביא בחשבון את פרמיית הגודל ואילו המומחה השיב כי נכתב "פרמיית אי
7 סחירות" שהיא נותנת ביטוי גם לפרמיית הגודל. להלן אצטט מעמוד 15
8 לפרוטוקול:

9
10 "ש. רוצה להתייחס לפרמיית גודל במודל CAPN.
11 ת. כן ?
12 ש. אני מפנה אותך לתשובה שלך מיום 24.01.17, ציינת בעמוד 2 שפרמיית גודל
13 אינה נלקחת בחשבון במודל זה. פרמיית גודל נקראת גם פרמיית סיכון, נכון ?
14 ת. לא, כל פרמיה היא פרמיית סיכון. כלומר, לכל פרמיה יש סיכון, יש מרכיב
15 של שיעור הסיכון. יש הרבה פרמיות סיכון בשיעור ההיוון, שכל אחת מהן
16 מחושבת בנפרד. אני בחנתי לעומק את ההערה שלכם בהקשר הזה, ובמקרה
17 הזה, אנחנו נתנו ביטוי מקביל לפרמיית הגודל לפרמיית אי-סחירות,
18 הואיל ומדובר בחברה פרטית שהסחירות של המניות שלה מוגבלת, הרי
19 שהפרמית של האי סחירות בשיעור של 4% נותנת גם ביטוי לגודל,
20 שזה שיעור גבוה שמקטין את הערך. ככל שהסיכון גדול יותר, הערך של
21 החברה קטן בהתאמה. יש נתתי פרמיית אי סחירות מאוד גבוהה בשיעור 4%
22 שמהווה ביטוי לגודל.
23 ש אתה מכיר את המכתב של פירמת הייעוץ הבינלאומית דף אנד פילס,
24 צירפנו את זה לתצהירי עדות ראשית שלנו. אני מציגה לך כאן ,
25 מוד 81 לתצהירים שלנו. יש חברה בינלאומית שנותנת יעוץ, המחקר
26 שהוא מחקר מאוד מאוד בסיסי בתחום הזה קובע שכן יש לעשות,
27 לקחת בחשבון, פרמיית גודל כשעושים הערכת שווי לפי מודל CAPN
28 וכדוגמה הוא נותן, תאשר לי קודם כל שזה נכון, שהוא אומר במודל CAPN כן
29 לוקחים בחשבון.

30 החלטה

31 אינני מאשרת שאלה שבה יאשר המומחה כי יש חברה שאומרת כך או
32 אחרת".

33
34 41.3 אוסיף ואומר כי ממילא הנתבע לא הוכיח שכביכול קיימים הבדלים בין מה שנכתב

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 בחוות הדעת כ"פרמיית אי סחירות" לבין מה שנקרא בחקירה הנגדית "פרמיית
2 הגודל" או לחלופין שפרמיית אי הסחירות אינה משקפת את פרמיית הגודל.
3
- 4 41.4 צודקת התובעת בטענתה בסעיף 51 לסיכומיה, אכן אין מקום לטענת הנתבע כי על
5 המומחה היה לקחת "פרמיית גודל" גבוהה יותר והיה צריך לקחת שיעור היוון של
6 11% ולא של 15% כפי שעשה המומחה. על כך השיב המומחה בעמוד 16 לפרוטוקול
7 ותשובתו מקובלת עלי:
8
- 9 "ש. נספח 15 לתצהיר עדות ראשית שלנו, זו הערכת שווי שנערכה על ידי חברה ליעוץ כלכלי,
10 זה מסמך שמפורסם באינטרנט במסגרת פרסומים של חברה ציבורית וזו חברת בת של
11 חברה ציבורית. היא לא עשתה הערכת שווי, אלא נותנת כדוגמה. אני רוצה לשאול את
12 המומחה ולאמת אותו עם העובדה שהיה צריך לקחת בתיק הזה פרמיית גודל גבוהה
13 יותר, היה צריך לקחת רק 11% שיעור היוון, הפירמה נחשבת כמספר 1 בעולם.
14 אבקש את התייחסותך.
15 ת. עניתי על השאלה בוורסיה אחרת, שיעור ההיוון שלקחתי באופן כולל הביאו בחשבון
16 מספר פרמטרים שלכולם הייתה ביטוי הולם, שיעור ההיוון הכולל שהגעתי אליו –
17 15%, הוא גבוה ממילא. 4% רק המרכיב של פרמיית אי סחירות, הסך הכול הוא 15%, זו
18 נוסחה מאוד מורכבת, זה מכפלות והצהרות. לקחתי בשקלול כלל המרכיבים של שיעור
19 ההיוון, שיעור היוון גבוה שמבטא את הסיכון של החברה הן מבחינת הגודל, הן מבחינת
20 ההסתמכות, אי סחירות וכל המרכיבים. 11% רק פרמיית הגודל, אני לקחתי אותה 4%.
21 אני מכירה כמה מחקרים מחקרים ומאמרים שעוסקים בקביעת שיעור ההיוון שרלוונטי
22 להערכת שווי של חברות, אני חושב שלהתייחס רק לחלק אחד בשיטה של מודל מסוים
23 הוא גם לא נכון, כי אם הייתי לוקח את כל המודל אז אני בטוח שהייתי צריך לשנות גם
24 מרכיבים אחרים בשיעור ההיוון. בסך הכל, שיעור ההיוון הוא 15% מאוד גבוה ונותן
25 ביטוי. ראיתי דוחות של זוהר אברהם שעזר לכם שלקח שיעור היוון הרבה יותר משלי.
26 לגבי קביעת שיעור היוון, במשפחה אין בוודאות. בית המשפט מתייחס לב"כ הצדדים
27 להתייחס לכך בפסיקה. מסחר בניירות ערך – זה בטוח עלה שם".
28
- 29 41.5 הפסיקה חזרה וקבעה כי יש להעדיף את שיטת ה- DCF לקביעת "השווי ההוגן"
30 לזכות (ובעיקר למניות החברה) בפסק דינו של כב' השופט דנציגר בע"א 779/06,
31 7820/07 קיטאל החזקות ואח' נ' ממן ואח' (28.8.12) (פורסם במאגר נבו). יצוין כי
32 בפסק דין זה הוחלט ברוב דעות כב' השופט דנצינגר, רובינשטיין ג'ובראן וחיות כי
33 יש להעדיף את השווי ההוגן של מניות החברה (אמנם פרק זה עסק בהצעת רכש אך
34 הדברים יפים גם לענייננו "שיטת היוון תזרים המזומנים" שיטת ה- DCF הינה

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 השיטה המקובלת והמרכזית להערכת חברות בארצות הברית.. שיטת ה- DCF
2 הינה אחת משתי השיטות המקובלות להערכת שווי חברות בבריטניה .. כמו כן
3 שיטת ה- DCF הינה שיטה מקובלת להערכת שווי חברות ברוב מדינות אירופה
4 ..לרבות צרפת ספרד ופולין. בהמשך פסק דיו קבע השופט דנציגר כי "נטל
5 ההוכחה בדבר היעדר התאמה של שיטת ה- DCF למאפייניה של חברת
6 ספציפית ובדבר הצורך להעריך את שווייה באחת מהשיטות האחרון מוטל על
7 המציע".
8
9 41.6 אין בידי לקבל את טענת הנתבע בסעיף 49 לסיכומים לפיה כביכול נפלה שגיאה
10 בתחשיב הנתונים ל-2016. כזכור לא קיבלתי את העמדה שיש לחשב את שווי
11 החברה עפ"י יום הגשת התביעה (2016) אלא עפ"י היום הקובע (2007).
12
13 41.7 העולה מן המקובץ שיטת התחשיב בבסיס חוות דעת לא נסתרה, כשם שחוות
14 הדעתו
15 כולה לא נסתרה.
16
17 42. חוות דעתו של המומחה מקובלת עלי וכידוע הלכה פסוקה היא כי מקום בו חוות דעת של
18 המומחה מטעם בית המשפט עומדת במבחן הביקורת בית המשפט לא יטה להתערב
19 במסקנות המומחה מטעמו אלא אם כן מתברר שהתשתית העובדתית שעליה מתבססת
20 חוות הדעת איננה אמינה. ראה ע"א 2160/90 רז נ' לאץ פ"ד מז (5) 170 ; ע"א 558/96
21 חברת שיכון עובדים נ' רוזנטל נב (4) 563.
22
23 43. כדי להסיר ספק אומר שאין בידי לקבל את טענות הנתבע בסיכומיו כי נפלו שגיאות בחוות
24 הדעת של המומחה ולהלן אפרט:
25
26 43.1 לטענת הנתבע המומחה סירב להביא בחשבון כספים שמשך הנתבע בשנת 2006 לפני
27 מועד הקרע. אין ספק שהמומחה צודק. המומחה פעל על פי הוראות בית המשפט
28 הפנייה של הנתבע לעמוד 13 לפרוטוקול אין לה שום משמעות והמומחה אף ענה על
29 כך.
30
31 43. לטענת הנתבע שגה המומחה בקביעת שיעור ההיוון של החברה. לכך כבר התיחסתי

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 לעיל וגישתו של המומחה בשיטת ביון תזרים המזומנים מקובלת עלי ואין בידי
2 לקבל את טענת הנתבע.
- 3 אוסיף ואומר כי תשובת המומחה בעמוד 15 לפרוטוקול אף היא נראית לי נכונה
4 ואין בכך כפי שכתב הנתבע בסיכומיו (ראה סעיף 47 לסיכומים) משום הודאה
5 בטעות.
- 6
- 7 43.3 ההפניה של הנתבע בסיכומיו (ראה סעיף 48 מהם) לתמ"ש (נצ') 13-11-36849
8 מ.מ. נ' ו.מ (פורסם במאגר "נבו") (7.8.17) אינה ממין העניין. גם בפסק הדין
9 הנזכר הוערכה החברה לפי שיטת DCF וכל השלבים הנזכרים בפסק הדין כשלבי
10 התחשיב לצורך הערכה נעשו גם בחוות דעת המומחה. עיון פשוט בחוות הדעת של
11 המומחה וגם בתשובותיו בחקירה הנגדית מצביע על כך במפורש. לפיכך אין בטענה
12 זו כל מאום.
- 13
- 14 44. אין בידי לקבל את טענת הנתבע בסעיף 33 לסיכומיו לפיה "יש להשהות את ביצוע פסק הדין
15 עד לביצוע הגירושין בפועל או לחלופין יש לשהות את ביצוע פסק הדין עד להכרעה בשאר
16 התביעות המונחות לפני בית המשפט". להלן אנמק;
- 17
- 18 44.1 חוק יחסי ממון בין בני זוג תשלי"ג 1973 תוקן זה מכבר בתיקון מס' 4 לפיו איזון
19 המשאבים אינו נעשה בעת הגירושין אלא יכול שיעשה לפני כן בהתאם לתנאים
20 המנויים בסעיף 5א לחוק. בני הזוג הניצים לפני חיים בנפרד מאז 2007 ובהתאם
21 לתנאים המנויים בסעיף 5א ב- 2008 ניתן היה לאזן את משאביהם. בנוסף אומר
22 כי אין שום משמעות לטיעון הזה כאשר ממילא הצדדים איזנו כבר את רוב
23 משאביהם והפריט היחידי שנותר לאיזון היא החברה.
- 24
- 25 44.2 גם הטיעון שיש להמתין עד להכרעה בשאר התביעות הוא חסר כל תוקף. הרי כל
26 מהות טיעונו של הנתבע הוא שהתובעת גרמה לשיהוי בהתדיינות למרבה הפלא כעת
27 הנתבע הוא שמבקש להשהות.
- 28
- 29 44.3 אין כל אחיזה בדין (בין בחוק ובין בפסיקה) לטיעון זה.
- 30
- 31

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

- 1 45. אין בידי לקבל את טיעונו של הנתבע באשר לאי חיובו בהפרשי הצמדה וריבית. ממילא נפל
2 הטיעון של הנתבע באשר לשיהוי וכיון שכך גם לטיעון זה אין כל בסיס
3
- 4 46. הטיעון המתייחס ל"צדק חלוקתי" לכאורה, אין בו כל ממש. הצדק החלוקתי טמון ממילא
5 בהוראות חוק יחסי ממון בין בני זוג ואין כל בסיס לשעות לטענת הנתבע כי יש לקבוע
6 חלוקה אחרת מאשר חלוקה של מחצה על מחצה הקבועה בחוק וכפי שנדונה בחוות הדעת
7 של המומחה.
8
- 9 47. אין בידי לקבל את טענות התובעת בסיכומיה באשר לשגיאות שכביכול נפלו בחוות הדעת
10 ולהלן אפרט:
11
- 12
- 13 47.1 לא הוכחה כי הייתה הקטנת שווי החברה בגין מצבת כוח אדם כוזבת. המומחה גם
14 נתן תשובות טובות בחקירתו הנגדית.
15
- 16 47.2 לא הוכח כי הועבר למומחה חוות דעת פרטית בניגוד לדין ולהחלטת בית המשפט.
17 המומחה ביצע את עבודתו כדבעי ועשה את כל הבדיקות הנחוצות ואם היה זקוק
18 לנתונים אותם קיבל מרו"ח של החברה אין בכך כדי להצביע על קבלת חוות דעת
19 פרטית.
20
- 21 48. אני מקבלת את טענת התובעת בסיכומיה באשר לשערוך שווי החברה בתוספת ריבית
22 והצמדה מהמועד הקובע זו הדרך הנכונה לעשות זאת וכך קבעתי.
23
- 24 **איזון המשאבים בחברה:**
25
- 26 49. כפי שאמרתי לעיל אני מאמצת את האמור בחוות הדעת אשר לא נסתרה ולפיכך אני מורה
27 כי התובעת תקבל מאת הנתבע מחצית הסכום המשוערך של שווי החברה בסך כולל של
28 3,028,530 ₪ היינו סך של 1,514,265 ₪ בצירוף הפרשי הצמדה וריבית בין יום מתן פסק דין
29 זה ליום התשלום בפועל.
30
- 31 50. משפסקתי לתובעת מחצית שווי החברה היא לא תוכל לקבל גם את מחצית המניות בחברה.

בית משפט לענייני משפחה בתל אביב - יפו

12 במרץ 2018

תמ"ש 8326-12-15

בפני כב' השופטת שפרה גליק

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18

סיכומו של דבר:

51. נפסק כאמור לעיל.
52. הנתבע יישא בהוצאות התובעת (מחצית התשלום למומחה כנגד קבלות) ושכ"ט עו"ד בסך 50,000 ₪.
53. המזכירות תשלח את פסק דיני לבי"כ הצדדים.
54. ניתן לפרסם בהשמטת שמות.
- ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ח, 12 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.

שפרה גליק
שופטת